

1775, 4 5
499

DISQVISITIO SECVNDA
DE
GENVINO FONTE
DISTINCTIONIS INTER
FOETVM ANIMATVM ET INANIMATVM
IN NEMESI CAROLINA ART. CXXXI.

DISPVATIONI INAVGVRALI
PRAENOBILISSIMI AC DOCTISSIMI CANDIDATI
IO. LVDOV. IVST. GREINEISEN,
WEZLARIENSIS

DE
SVCCESIONE IN FEVDVM
FILIIS
PER SVBSEQVENS MATRIMONIVM
LEGITIMATIS
HAVD DENEGANDA

D. XIV. IAN. ANN. C1910CCLXXV.
INSTITVENDAE

PRAEMISSA

A
CAR. FRID. WALCHIO, D.
ORDINIS IVRISCONSVLTORVM H. T. DECANO.

IENAE
EX OFFICINA STRAVSSIL

Diedl

I.

QVEMADMODVM ea, quae de distinctione inter foetum animatum et inanimatum a Carolo V. 1) imperatore adprobata protuli, abunde, vti spero, docent, illam Romanis penitus fuisse ignoram: ita idem quoque colligere nobis licet ex norma, in sepelienda femina praegnante ab iis praescripta. Tradit illam elegans ille iurisconsultus VLPIVS MARCELLVS 2): *negat lex Regia, inquit, mulierem, quae praegnans mortua sit, humari antequam partus ei excidatur: qui contra fecerit spem animantis cum grauida peremisse videtur.*

A 2

II.

1) arr. 133.

2) L. 2. D. de mortuo inferendo.

II.

ET SI in explicanda hac lege nonnulli iurisconsultorum operam oleumue perdidierint 3); superuacanei tamen operis culpam haud vereor, vbi de ea quaedam praemittam; antequam paullo curatius illam consideremus et videamus, qua ratione foetum, in vtero latentem, haud esse animatum, doceat. Quum inscriptio legis illam VLPIO MARCELLO tribuit: nemo adhuc id in dubium vocauit. Neque ego alias in partes discedo; incertum tamen esse, opinor, num ex libro vigesimo octauo; an alio ex libro eius digestorum sit delibata. Qui illud existimant, ad modo memoratam inscriptionem prouocant; verum enim vero facile irreperere potuit mendum in illam, vti irreperisse illud constat in plures alios locos codicis Florentini. Vel minimum haud perspicere possumus, quid sit, quod loquutus sit VLPIVS de humanda femina praegnante in libro, quo de legatis potius ac mortis causa donationibus 4) egit; neque ad istud dicendi argumentum peruenerit in libro quinto, quo de luctu liberorum aequae ac parentum disputasse constat 5). Meminit Vlpivs noster *legis Regiae*; neque regem illum nominat, a quo ea sit lata. Sine vilo dubio ideo legi huic nomen imponit, quod tempore, quo

3) Inprimis S. H. VAN IDSINGA III. *diff.* VII. p. 545.
 variorum iuris civilis libro singulari, cap. XIII. p. 116. et ZACH. HUBER *diff. de lege Regia, quam recitat Marcellus*, cap. 2. ff. de mortuo inferendo, in *dissertat. iuris*, libr. fun.

4) Cels. HOMMELII *palingenesia librorum iuris veterum*, tom. I. p. 383.

5) L. 35. ff. de religiosis et sumt. fun.

quo regium obtinuit imperium, sit condita; tantum tamen adest, ut Numam Pompilium eius latorem esse statuamus cum ANTON. AVGVSTINO 6), FRANC. HOTTOMANNO 7) ac S. H. VAN IDSINGA 8); ut faciamus potius cum IOACH. HVBERO 9) et IOSEPHO ANTONIO BRVNO 10), atque eam vel a Romulo; vel a Numa Pompilio deriuandam esse censeamus. Longe grauior est quaestio, num verba postrema, quae profert MARCELLVS, a legis auctore; an ab iuriconsulto modo memorato sint deriuanda? ZACH. HVBERVS 11) ac laudatus S. H. VAN IDSINGA 12), verba legis illa: *qui contra fecerit, spem animantis cum grauida peremisse videtur*, Numae assignant atque illis verbis contineri sanctionem putant. Non ignoro, idem statuere CHRIST. GOTTFR. HOFMANNVM 13), qui hanc legem in earum numerum scribit, quarum verba ad nostram vsque aetatem sunt con-

A 3

seruata

6) *de regibus et senatus consulis populi Romani*, tom. II. thesauri antiquitatum Romanarum IO. GEORG. GRAEVII, p. 1257.

7) *antiquitat. Romanar.* tom. III. oper. p. 230.

8) *variorum iuris civil. libr. sing.* cap. XIII. p. 114.

9) *loc. laudar.*

10) *dissertationibus in ius civile*, Augustae Taurinorum, CIGIOLIX. editis, p. 252. Qui emendatione quadam legem hanc indigere statuunt teste LVDVIC. CHARONDA, libr. I. *verisimil.* cap. 2. tom. I. *thes. iuris civil. Ottonian.* p. 687. et

in locum *Regia Rbennia* ponunt, vel cum CYPR. REGNERO AB OSTER-TA, *cenfura Belgic.* tom. I. p. 308. legem Regiam dictam cenfer, quod animam tangat et IACOBVS, cap. 2. et 8. praeceptum quoddam diuinum etiam nomine *legis Regiae* designet; in alias discedunt partes; sed vel minimum posterior coniectura non digna est, quae refutetur.

11) *loc. citat.*

12) *varior. iuris civilis*, cap. XIV. p. 124.

13) *hiflor. iuris*, vol. II. part. I. p. 37.

seruata atque ANTON. TERRASONIVM 14), qui aperte ait: nous pouvons bien dire, que nous en avons le texte, puisque le Jurisconsulte Marcellus nous a conserue dans la Loi 2. ff. de mortuo inferendo tout ce, que ce texte contenoit, et les memes termes, qu'il ne seroit pour consequent question, que de presenter en Langue Osque. Conueniunt in eo omnes hi litterati homines, quod lex Numae ita fuerit composita: MULIEREM, QVAE PRAEGNANS MORTVA FVAT, NISI EXCISO PARTV, HVMMARI NE LICITO, QVOS SECVS FAXIT, QVASI SPEM ANIMANTIS CVM GRAVIDA PER EMERIT. Libens hoc concedo: mihi vero longe probabilius est, rationem legis aduicere eamque per id explicare Marcellum. Qui contrariae fauent sententiae, eam nullo modo probare possunt, quippe iurisconsultus verbis, vti aiunt, relatiuis saltem argumentum legis regiae, exponit: ego vero vbi verba haec paullo curatius confidero vocem quidem iurisconsulti, neque legislatoris audire mihi videor. Res, quae in his verbis traditur, haud definitur; sed in medio relinquitur, quum videtur tantum spes animantis perimi, quod stilo legislatoris haut conuenit. Occurrunt tandem in iis dictiones, a Stoicis longe post regum tempora excogitatae, spes animantis, perimere videtur quae ab VLPPIO quidem MARCELLO; sed haud a NUMA essent expectandae 15); neque vllam poenam

14) Histoire de la iurisprudence tet ex L. 10. §. 2. D. de usucapion. Romaine, pari. 1. §. 7. p. 58. L. 9. §. 2. D. de emr. vendit. L. 20.

15) VLPPIVM fuisse Stoicum, pa. D. de

nam determinant, etsi quoque illum, qui praegnantem fe-
minam, si sit mortua, sepeliendam curat, cum illo compa-
ret, qui spem animantis perimat.

III.

Siue sint tribuenda verba, de quibus iam disputauī,
NUMAE POMPILIO; siue VLPIO MARCELLO; omnem atten-
tionem merentur et imprimis comprobant, secundum men-
tem Romanorum foetum in utero nunquam esse animatum.
Qui ea in sermonem Graecum transtulerunt, veram ipsorum vim
ac potestatem haud perspexerunt idque satis euidenter auctores
librorum ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ 16) aequae ac HARMENOPVLVS 17)
declararunt, quum illa ita graecae reddiderunt: ε Οάπτων
εγγυον περι η το βρεφος δι ανατομης ευβληθη φονευσεν δεκεε
vti doctissimus Belga, s. H. VAN IDSINGA 18) copiosius
exponit; qui vero paullo acutioris ingenii est, singula ver-
ba contemplatione digna esse reperiet et tria indicia senten-
tiae supra traditae in iis deprehendet. Primum eius capi-
mus ex nomine, quo partus designatur, quum spes animan-
tis dicitur. Quum partus in utero ex sententia Stoeae hominum
in censum haud caderet ac, illum hominem fieri, postquam
integer in lucem esset emissus, probabile quidem esset; mi-
nime

D. de condit. et demonstrat. MEY. p. I. et IO. THEOPH. SEGER in
NARD. TEDEMANN de L. Vlpia Vlpio Marcello, Lipsiae MDCCC
Marcelli ICri vita et scriptis, Tra- LXVIII.
iecti ad Rhen. MDCCCLXXII. 16) libr. LIX. tit. II. p. 803.
tom. I. vol. I. thesauri noui disser. 17) libr. VI. tit. 6. §. 2.
iuridicorum GERH. OELRICHS, 18) loc. laudat.

nime tamen certum, belle imitatur MARCELLVS VIRGILIVM 19), SENECAM 20) et SCRIBONIVM LARGVM 21), quorum ille agnos *spem*, hi vero *spem animantis* vocarunt; quumque partum *spem* solum vocat, eum simul iam a hominibus distinguit; verumtamen latius adhuc progreditur. Quos nominavi, scriptores *spem hominis* partum nominare haud dubitant. Neque hoc placuit iurisconsulto, sed partum, haud immemor opinionis Stoicorum, illum, in lucem editum, primum viuere incipere, atque discriminis, quod inter animantia atque animalia statuerent, nomine *animantis* designabat. Si SENECAM 22) euoluamus, legimus penes eum sequentia verba: *sed sunt quaedam, quae animam habent; nec sunt animalia. Placet enim satis et arbutis animam inesse, itaque et viuere illa et mori dicimus. Ergo animantia superiorem tenebunt locum.* Animans itaque secundum veterum sententiam multo minus erat; quam animal, quippe animans etiam arbuta in se comprehendit: verum enim vero nec in animantium censum scribit MARCELLVS partum; sed *spem animantis* vocat. Egregium profecto id est documentum sententiae de partu, quam romanis tribuimus iuris consultis; eiusdem tamen rei duo alia, non minus illustria testimonia in hac lege exstant, quae a priori vel minimum in eo differunt, quod

19) *libr. III. georg. v. 473.* EYRMANNVM, *not. ad Petron. p. 16.*
 20) *consolar. ad marr. Heluam, cap. 16.* 22) *epist. LVIII. tom. II. oper. p. 201.*
 21) *epist. cap. 2. Addas PETR.*

quod istud iam alii inuenerunt, videlicet IO. FRANC. RAMOS 23), CASP. VERDVYN 24), S. H. VAN IDSINGA 25), ZACH. HVBERVS 26) ac CHRIST. HENR. ECKHARDVS 27), haec nemini in oculos ceciderunt. Non dicit MARCELLVS, eum, qui eiusmodi mulierem grauidam terrae mandauit, videri partum occidere; sed perimere. Quum iurisconfulti Romani partum in vtero anima carere statuerent: non potuit Marcellus adfirmare, eum occidi posse, quippe tunc anima requiritur, quae separatur a corpore; iure tamen *perimi*. Fallitur ille longe, qui vnam eandemque horum verborum vim ac potestatem esse, sibi persuadet. Quum FESTVS 28) dicit: *perempta et interempta pro imperfectis poni solet a poetis*, simul iam his docet, *to perimere* aliam sustinere rationem; quam *to occidere*; multo nimirum latiore. Haec est causa, cur VIRGILIUS, quum de mortuo hoc verbum adhibet, adiciat vocabulum *morte* 29):

vident indigna morte peremptum

et cur idem adplicauerit ad multas alias res, ita, vt pro quavis vi tollendi quid; vel supprimendi ratione adhibeatur 30). LVCRETIVS 31) de animae natura perempta et de fructibus agri per imbres peremptis canit. LVCANVS 32) animarum meminit bello peremptarum; optimus autem stili artifex, M.

B

puto

23) de error. Triboniani, p. 258.
24) diff. de iure eorum, qui in
vtero sunt, cap. I. p. 4.
25) varior. cap. XIII. p. 123.
26) loc. laudat.
27) hermeneut. iuris, libr. I. cap.
4. p. 106.

28) de verbor. significat. p. 1190.
29) libr. VI. aeneid. p. 163. libr.
XIII. v. 453.
30) libr. III. p. 44.
31) libr. V. v. 217.
32) libr. I. v. 477. p. 63. ed.
OVDENDORPII.

puto TULLIVM 33) de peremptis ludis, de perempto sensu ac perempto reditu loquitur. Quum iurisconsulti cum his plane conspirant eandemque latiore notione vocabulo huic tribuunt, quod loquendi formulae: *perimere disceptationem, donationem, legatum* 34) satis superque testantur, perspicimus, qua ratione MARCELLVS de partu, quem occidi posse necessario negabat, pronunciauerit, *eum posse perimi* idque cum *grauida*. Quoniam plerique iique summi viri, velut ZACH. HYBERVS 35) ac S. H. VAN IDESINGA 36) differentiam inter *perimo* ac *occido* neglexerunt, euenit, ut mirati sint, quid sit, quod MARCELLVS, homini, praegnantem sepelienti tribuerit, eum grauidam occidere, quae iam viuus esset exempta. Si verbo, ab VLPPIO usurpato, tollendi notionem subiicimus, belle illum defendere possumus, quum sepeliendo mulierem, iam mortuam, eius corpus auferre solemus, ac simul monstramus, quam religiosus Zenonis adfecta Marcellus fuerit cum reliquis iurisconsultis, dum partum solum auferri statuit. Tandem tertium documentum in hac lege restat, ex quo patet, VLPPIO hanc de anima sententiam fuisse communem. Non adquiescit, quum adhibuerit aliud, quam *occidendi* verbum; sed modo ponit, *perimere* videtur, *Φερενν donec*, ut interpretes illud in linguam Graecam transtulerunt. Comparat itaque tantum partum, iis cum

33) *harusp. respons. cap. 21. Tuscul. si serius de donat. inter vir. et uxor. quaestio. libr. 1. cap. 38. orat. pro ac L. 1. D. de liberat. leg. Roscio, cap. 42.*

34) *L. et ferr. D. de iudiciis. L. p. 564.*

35) *diff. iurid. libr. 111, diff. 7.*

36) *loc. memorat.*

cum rebus, quae perimuntur atque imitatur hac in re alios iuriconsultos ideo solum, quod partum in rerum natura haud existere, persuasum haberet, ut recte monet RAMOSIVS 37).

IV.

SATIS disputatum arbitror de celeberrima legis Regiae eiusque interpretatione, quam VLPPIO MARCELLO debemus: restat, ut oculos conuertamus ad argumenta, quibus aduersarii sententiam suam corroborare student ac demonstrant, distinctionem inter partum animatum atque inanimatum, iure Romano esse fundatam. Si concludere liceret ab auctoritate eorum, qui hanc fouent sententiam, ad argumentandi, qua utuntur rationem: multum roboris ipsorum rationibus inesse, conicere nos oporteret. Rem verbis haud exaggerabo, si statuam, plerosque iurisprudentum a nobis dissentire, neque solum WOLEG. AD. LAUTERBACHIVM 39), SAM. DE COCCENII 40) aliosque practicos iuriconsultos discrimen inter partum animatum atque inanimatum, ab imperatore Carolo V. confirmatum, Romano in iure fundatum esse, credidisse, sed iis quoque, qui litterarum elegantiorum studia feliciter coniunxerunt cum legitimis disciplinis, accessisse. Ingenue confiteor, IAC. CUIACIVM 41), IO. SOLORZANVM 42),

B 2

10.

- 37) *de error. Triboniani*, p. 243. *tit. XI. quest. 2. p. 656.*
 38) *coll. theor. practico, tom. III.* 41) *libr. XIX. obseruat. cap. 9.*
libr. XLVII. tit. XI. p. 1064. 42) *de parricid. crimine, libr. II.*
 39) *comm. ad Seru. tom. III. cap. V. tom. V. thesaur. iuris civil.*
libr. XLVII. tit. XI. §. 79. p. 887. EVER. OTTONIS, p. 1082.
 40) *iur. controuerso, libr. XLVII.*

IO. IAC. WISSENBACH 43), VLRIC. HVBERVVM 44), DION. GOTHOFREDVM 45) ac doctissimum Hispanum, ALPHONSVM A GARANZA 46), et sexcentos alios eandem tenere sententiam; tantum tamen abest, vt fama nominisque celebritas horum virorum deterre me queat a refutandis ipsorum argumentis; vt facili potius negotio, illud peragi posse, mihi persuadeam.

V.

PRÖVOCAT SAM. COCCEII 47) vna cum omnibus, qui cum ipso faciunt, ad effatum TRYPHONINI, quo scribit: *Cicero in oratione pro Cluentio Auito scripsit, Milesiam quamdam mulierem, quum esset in Asia, quod ab heredibus secundis accepta pecunia partum sibi medicamentis ipsa abegisset, rei capitalis esse damnatam. Sed et si quo visceribus suis post diuortium, quod praegnans fuit, vim intulerit, neiam inimico filium procrearet, vt temporali exilio coerceatur, ab optimis imperatoribus nostris rescriptum est.* Haec quum profert TRYPHONINVS 48): illius sententiam cum aliis legibus, quae extra ordinem crimen abortus puniri iubent, conciliari aliter haud posse existimant, quam si ad discrimen inter partum animatum et inanimatum confugiunt et ad illum saltem respexisse iurisconsultum putant; verum enim vero ista coniectura nullam similitudinem veri consequitur. Quum verba CICERONIS, ad quae iurisconsultus se refert, haec sunt: *Memoria teneo, Milesiam quamdam mulierem, quum essem in Asia, quod ab heredibus secundis accepta pecunia, partum sibi ipsa medicamentis abegisset, rei capitalis esse damnatam; neque iniuria, quae spem parentis memoriam nominis, subsidium generis heredem familiae designatum, rei publi-*

43) exerc. ad dig. libr. XLVII.
iii. xi. §. I.

44) praelect. iuris. ciuil. rom. III.
libr. XLVII. iii. xi. §. 2. p. 514.

45) ad L. 38. D. de poenis.

46) de partu, cap. 2. p. 83.

47) loc. memorat.

48) L. 39. D. de poenis.

publicae civem sustulisset 49): clare perspicimus, hoc loco a Cicerone consuetudinem, quae in Asia obtinuit, referri, quum partim de foemina, quae secundum morem istum esset damnata, eam esse Milesiam tradit, partim euenisse hoc addit, quum esset in Asia, ut doctè animaduertit GVIDO PANCINOLLVS. 50) Optimus ille orator profecto haec memoratu digna haud censuisset, si idem Romae obtinuisset; sed declarat per id potius, morem hunc peregrinum esse, ac TRYPHONINVS solum verba eius allegat. Quod si vero quoque concederemus, illud saltem conici: ne syllabam quidem inuenimus, ex qua colligendum sit, Milesiam feminam eo nomine damnatam esse, quod partum abegerit animatum. Usque eo quidem haud progredior, ut, ibi de partu inanimato esse sermonem, existimem cum DIDACO COVARRVIA 51) et IOANNE SOLORZANO 52); eadem vero ratione haud statuere possumus, legem nostram tantum loqui de partu animato. Nego potius cum modo laudato SOLORZANO rationem huius consuetudinis in aetate partus, qui abigitur, esse quaerendam. Si nolumus suffragari GERH. NOODTIO 53) nec cum illo statuimus, TRYPHONINVM primo loco ius antiquum, ac secundo ius recentius, ab optimis; ut eos vocat imperatoribus introductum, tradere: necesse est, ut discrimine saepe memorato inter partum animatum atque inanimatum in explicanda hac lege penitus superfedeamus ac rationem condemnationis potius in malitia Milesiae ac pecuniae, qua a secundis heredibus corrumpi se passa erat, ponamus. Nonne enim aperte TRYPHONINVS sibi repugnaret, si prioribus verbis mulierem, quae animatum partum, accepta a heredibus pecunia, sustulit capitali poena adficiendam esse statueret, hocque ideo, quod partus sit animatus, faceret; illam ta-

B 3

men

- 49) orat. pro Quintio cap. 11.
 50) thesaur. variar. lectior. libr. cap. 12.
 xi. cap. 141. tom. 11. iurisprud. 53) in Iulio Paulo, cap. xi, tom.
 Romania et Attic. p. 1253. i. oper. p. 584.
 51) libr. 11. var. cap. vii.

men, quae visceribus suis post diuortium, vim intalit, ne marito iam inimico filium procrearet, temporali exilio coercedam, censeret, nec distingueret, vtrum partus fuerit animatus; an inanimatus?

Longe grauius est argumentum, quod aduersarius PAVLLVS in effato quodam satis noto, suppeditare videtur, sed quae de illo sunt dicenda, in aliud tempus differo et potius actum illum sollempnem indico, quo

PRAENOBLISSIMVS AC DOCTISSIMVS CANDIDATVS
IO. LVDOVIC. IVSTO GREINEISEN,

viam ad adipiscendos summos honores, ipsi ab illustri iuriconsultorum ordine decretos, sibi parabit.

Quamnam inierit vitae pariter ac studiorum rationem, ex ipsius verbis, quibus eam nobis descripsit, clare constat:

Natus sum Wezlariae die septimo calendar. Septembr. CIO:CCCLI. et patrem habeo IOANNEM EBERHARDVM GREINEISEN I. V. Licentiatum, Camerae imperialis procuratorem et nonnullorum imperii statuum consiliarium aulicum et matrem CHRISTIANAM SYBILLAM DOROTHEAM, mihi iam dudum, id quod maxime doleo, morte ereptam. In linea paterna veneror cineres aui IOANNES LVDOVICI GREINEISEN per fere semiseculum concionatoris comitum in Erbach, nec non auiae ANNAE CATHARINAE ex gente FABERIANA. In linea materna vero colo memoriam aui IOANNIS ALBERTI WEISENBRUCH pastoris Engelrodae et auiae DOROTHEAE MARIAE ex gente ZWARZENAV. Optimis hisce parentibus, ut imbueretur animus, primis et religionis et doctrinae principis curae maximae fuit. Factum inde est, ut quam primum per aetatem licuit, in Gymnasium, quod Wezlariae floret, sum missus. Ibi rectorem praestantissimum ac doctissimum KAEMPFERVM silentio praeterire nequeo, siquidem

quidem eius merita non exigua in me, ac praesertim diligentia, quam adhibuit me aptiorem scientiis altioribus faciendi. Ad studia academica ita praeparatus patris mei optimi iussu Gissam petii. Perillustris ac celeberrimus KOCHIVS tunc temporis fasces academicos tenebat, et ab illo in civium academicorum numerum sum receptus. Hic audiui in philosophicis et mathematicis virum longe celeberrimum BOEHMIVM. Institutiones, pandectas et criminale ius vero mihi gratulor audiuisse apud perillustrem atque excellentissimum KOCHIVM praeceptorem meum post fata colendum. Transacto ibi biennio ad hanc celeberrimum musarum sedem accessi, ibique ius feudale ac iurisprudentiam illustrium priuatum Perillustris atque excellentissimus HELLFELD, ius germanicum ill. WALCHIVS; imperii historiam et ius canonicum perill. SCHMIDIVS praefes meus pie colendus; ius publicum practicum artemque relatoriam excell. ac generosissimus de SCHELWIZ, exc. OELZE pandectas, exc. MULLERVS artem diplomaticam ac denique ill. SVCCOV Physicam me docuerunt. His viris de orbe litterato meritis praestantissimisque gratias nunc ago immortales pro fidelissima eorum institutione, et nil nisi maximos possum sperare fructus ex eorum praeceptis, quam ob rem illorum memoria semper mihi erit sancta, et nil institui nec effici poterit, quod eorum erga me merita obliuisceret. Biennio fere in hac academia a me peracto, veditumque ad patrios lares meditans, debita et qua par est obseruantia a iureconsultorum ordine petii, vt ad consueta examina et specimina pro impetrandis suo tempore in vtroque iure honoribus, admitterer, et quoque hisce desideriiis meis quam humanissime occurrerunt.

Quum dignissimus candidatus legitimis disciplinis tali diligentia in nostra pariter ac Giesfensi academia incubuit: non potuit fieri; quin in examinibus, quibus virum suarum

suarum periculum fecit, illustri ordini iuris scientiam, quam
 sibi adquisiuit, egregie probaret, multamque ex iis reporta-
 ret laudem. Neque aliud quidquam augurari possum de
 certamine sollempni, quo praefide viro perillustri atque ex-
 cellentissimo, IOACH. ERDM. SCHMIDTIO, *iuris publici,*
feud. ac historiarum professore publico ordinario celeberrimo,
serenissimi ducis Gothani atque Altenburg. consiliario iustitiae
intimo, dissertationem inauguralem de successione in feudum, fi-
liis per subsequens matrimonium legitimatis haud deneganda,
 crastina luce defendet eoque maiori iure magnificum acade-
 miae prorectorem, magnificum prorectorem designatum,
 illustrissimos comites, patres conscriptos venerandos, hospi-
 tes omnium ordinum honoratissimos generosissimosque ac
 nobilissimos commilitones meo meique ordinis nomine rogo
 ac contendo, vt praesentia sua actum hunc splendidiorem red-
 dere benigne velint. P. P. d. XIII. Ian. ann. post rep.
 salutem CIOCCCLXXV.

Zeua, Diss., 1775-77

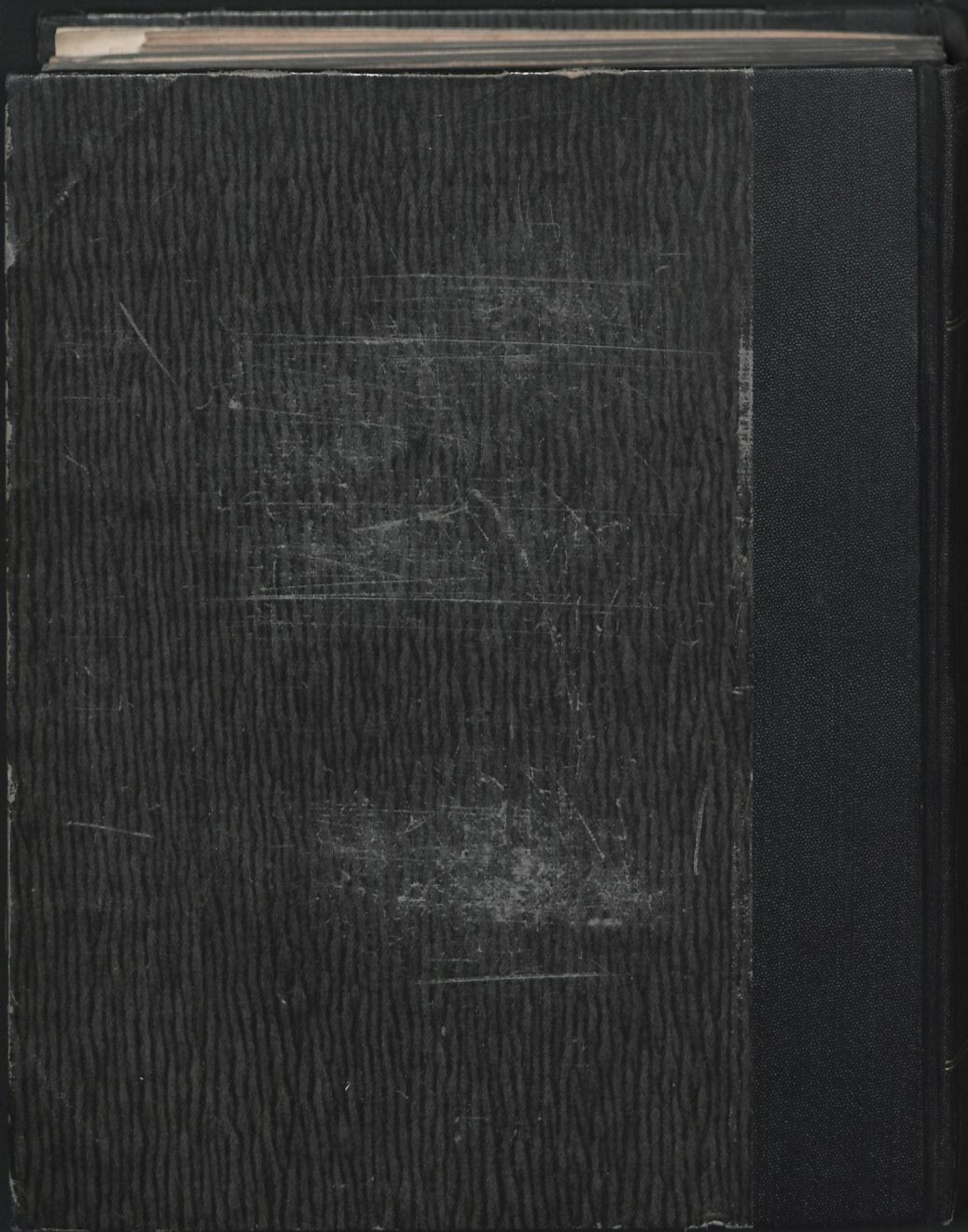
ULB Halle
004 216 229

3

1078

1775,4 5
497

DISQVISITIO SECVNDA
DE
GENVINO FONTE
DISTINCTIONIS INTER
FOETVM ANIMATVM ET INANIMATVM
IN NEMESI CAROLINA ART. CXXXI.

DISPV TATIONI INAVGVRALI
PRAENOBILISSIMI AC DOCTISSIMI CANDIDATI
IO. LVDOV. IVST. GREINEISEN,
WEZLARIENSIS
DE
SVCCESIONE IN FEVDVM
FILIIS
PER SVBSEQVENS MATRIMONIVM
LEGITIMATIS
HAVD DENEGANDA
D. XIV. IAN. ANN. CIOIDCCLXXV.
INSTITVENDAE
PRAEMISSA

A
CAR. FRID. WALCHIO, D.
ORDINIS IVRISCONSVLTORVM H. T. DECANO.

IENAE
EX OFFICINA STRAVSSII

Dupl